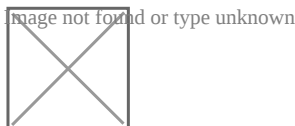

Το περιβόλι της Παναγίας, κρυφό πάθος και για τις γυναίκες! (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2b36L3C>]

Στην Ουρανούπολη μπορείς να δεις και μια άλλη σπάνια εικόνα. Μόνο εκεί θα δεις πιο καθαρά και πιο έντονα, ακόμα και από την Ιερισσό, τα καραβάκια που έρχονται από το Όρος και φεύγουν για εκεί. Πιο πολύ το καλοκαίρι που ένα πλήθος παρδαλό, ένα πολύχρωμο καραβάνι που επισκέπτεται το περιβόλι του ουρανού.

Προσκυνητές και άλλοι, άλλου καιρού, ομάδες πιστών και περίεργων γενικά, ένα συνονθύλευμα εντυπωσιακό και όμορφο που υποχρεωτικά θα μπει στο πλοίο για τη Δάφνη, το επίνειο των Καρυών, της πρωτεύουσας της μοναστικής πολιτείας. Μαζί και οι καλόγεροι ακόμα πιο χαρακτηριστική εικόνα και πιο σημασιοδοτική. Πιο δοτική στους όρους και στους κανόνες και πιο επιβλητική στη γενικότερη εικόνα. Μαυροντυμένοι εκείνοι με τις μακριές γενειάδες, άλλοι με τα χρόνια της πείρας και της προσαρμογής κι άλλοι με την απροσδόκητη νεότητα να πηγαίνουν πάνω και να επιστρέφουν με το βλέμμα γεμάτο πάθος, με τα μάτια στραμμένα στα εσώτερα. Αληθινά ποιο είναι γνήσιο πάθος, ποιο μπορούμε να δούμε ή ποιο θέλουμε να κατανοήσουμε στις υπάρξεις που σε κύριες γραμμές κατακλύζονται και είναι συνυφασμένες με το πάθος. Μέχρι εδώ μπορείς να δεις και τις γυναίκες που άλλο πάθος εκφράζουν. Απαγορεύεται να εισέρχονται θηλυκά στο Όρος. Απαράβατος κανόνας. Τα караβάκια όμως που περιπλέουν τη χερσόνησο δίδουν την ευκαιρία και στις γυναίκες που πολύ το θέλουν να δουν και να μυρίζουν το σύμπαν του αγιασμένου τόπου. Πάθος κι αυτό και κάποιες δοκίμασαν να περάσουν στο πέραςμα των εποχών. Ίσως και για αυτό να ξεχειλίζει, πάθος θα το πεις ή πόθο, στο ατένισμα του πλάσματος που διαθέτει το ηλιοκαμένο σώμα και τη σχεδόν γυμνή επιφάνεια αγαλμάτων προκλητικών. Ένα κομμάτι δέρμα και από κάτω οι διεργασίες της φύσης της ανεξάντλητης. Σειρήνες όλων των εποχών που μπαρκάρουν για τον περίπλου του ιερού βουνού και δοκιμάζουν και δοκιμάζονται.

Από την Ουρανούπολη και μετά ένας τελείως διαφορετικός κόσμος. Οι λόφοι πρώτα και μετά το βουνό αρχίζει να γίνεται μυστηριώδες. Αυτό το σημείο είναι ακούρντως μεταβατικό και νοιώθεις δυνατά μέχρι και το άκουσμα μιας γλώσσας. Σ' αυτό το λεπτό χώρο, εκεί που η προσευχή και η σιωπή παίρνει τη θέση την κυρίαρχη, ποιο θα μπορούσε να είναι το συναίσθημα των άλλων ήχων και των αλλότριων. Χωρίς τις όποιες επιφυλάξεις και χωρίς την παραμικρή επίδραση από πολιτικές ή άλλου είδους περιπλοκές, πόσο μπορεί να αντέξει η ψυχή και το πνεύμα κάθε πλευρά της έρπουσας επιβολής και της υπόγειας βαρβαρότητας. Λίγο πριν την είσοδο στο περιβόλι της Παναγίας ακόμα και στο παράλιο χωριό με τους περαστικούς, τους κάθε είδους, φαίνεται παραλογισμός και άτοπο αυτό το ρηχό της καλοκαιρινής μας χώρας, το νυφοπάζαρο του δειλινού και στο αυτί τα κεντροευρωπαϊκά. Είναι και φαίνεται ελαφρό και δίχως βάθος, μπορεί να αγγίζει το γελοίο και το φαινομενικά ανώδυνο, μα που μπαίνει και εγκαθίσταται σε κάθε περιπέτεια των ανθρώπων. Σ' αυτή την σύνθεση μετά έρχονται οι ψίθυροι και οι ψαλμοί, ιερείς που τις εικόνες περιφέρουν και άλλους απλούς ανθρώπους που τρέχουν στους ναούς και απευθύνουν εκκλήσεις και που συνεννοούνται σε πλάγιους ήχους. Το όρος έχει αφήσει τη σφραγίδα του. Καθώς το δειλινό πέφτει και σκουραίνουν οι επιθυμίες οι βάρκες βγαίνουν για ψάρεμα. Τα φώτα στην

Αμμουλιανή αχνοφέγγουν και δεν υπάρχουν άλλα, μόνο δυο γυμνόστηθες στα βράχια, χαμένες και σχεδόν αόρατες, συνεχίζουν τις βαθιές τους επικλήσεις. Μα μια τόσο βαθιά ησυχία και τόσο ιώδεις χρωματισμοί το πάθος που γεννάν είναι προς τα πάνω, προς το αιώνιο και το άχραντο.

[Συνεχίζεται]